

Nieuwe ontmoetingen op de

Meditaties in de Stille Week 2012

Via Dolorosa

De Via Dolorosa (sinds 1250) is de weg die rabbi Jezus in Jeruzalem zou zijn gegaan toen Hij zijn kruis droeg van de plaats van de

veroordeling door Pontius Pilatus in het fort Antonia (1) naar de heuvel Golgota (12) waar Hij uiteindelijk gekruisigd en begraven werd (14).

*Langs de Via Dolorosa in Jeruzalem die dag,
verdrongen zich de mensen in de straat.
Daar staarden ze Hem na:
de man die sterven moest op Golgotha.*

*Langs de Via Dolorosa, heel die lange lijdensweg,
ging de Christus, onze Koning als een lam.
Maar omdat Hij van ons hield met heel zijn hart, is Hij gegaan,
langs de Via Dolorosa, heel de weg naar Golgotha.*

*Er kwam bloed uit al zijn wonden, uit de striemen op zijn rug,
uit de kroon van doornen om zijn hoofd geklemd.
En Hij droeg met elke stap
de hoon van hen die schreeuwden: "Kruisigt Hem!".*

*Zijn kruis werd een troon, zijn bloed wast ons schoon
en het stroomt door het hart van Jeruzalem.*

Tekst & muziek: Billy Sprague en Niles Borop Ned. vertaling: Rikkert Zuiderveld

Maandag

Een vrouw met olie in Betanië

Schriftlezing: Matteüs 26:1-13

Het verhaal van vanavond speelt zich af in Betanië. Een dorp aan de andere kant van de Olijfberg. Ongeveer 3 kilometer van Jeruzalem aan de weg naar Jericho.

We kennen Betanië uit de Bijbel als de woonplaats van Martha, Maria en Lazarus. Geliefde vrienden van Jezus. Hier had Jezus Lazarus uit de dood weer tot leven geroepen.

Maar vandaag is rabbi Jezus te gast in het huis van een zekere Simon. Als dank voor zijn genezing van huidvraat / melaatsheid heeft Simon voor Jezus en zijn leerlingen een feestelijke maaltijd georganiseerd. Zo wil Simon zijn dankbaarheid aan Jezus tonen.

Het is twee dagen voor de viering van het Pascha. En terwijl in Jeruzalem de geestelijke leiders van het volk van de Joden in het paleis van hogepriester Kajafas een plan beramen om Jezus door middel van een list gevangen te nemen en Hem te doden ... ligt Jezus, samen met zijn leerlingen aan ... aan de maaltijd in het huis van Simon in Betanië.

En dan is er opeens die onbekende vrouw. Nee, haar naam wordt niet genoemd. Haar naam is volgens Matteüs, de schrijver van het evangelie, blijkbaar ook niet belangrijk. Wat wel belangrijk is ... is wat ze doet. Let op de details wil Matteüs ons meegeven.

Het zal haar niet veel moeite hebben gekost om het huis van Simon binnen te komen. Er waren veel vrouwen druk bezig om de gasten van eten en drinken te voorzien. Tussen al die vrouwen zal ze niet zijn opgevallen.

Gespannen en opgewonden wringt ze zich tussen alle bedienden door en benadert rabbi Jezus die met de andere gasten aan tafel ligt van achteren.

Ze heeft een albasten flesje met zeer kostbare nardus-olie in de plooien van haar rok verborgen. Het is een vermogen waard: driehonderd denarie – een jaarinkomen voor een gewone werknemer. Haastig voert zij haar plan uit. Ze giet de olie uit over het hoofd van rabbi Jezus zodat het over zijn lichaam stroomt. De hele ruimte zich met een aangename geur. De gesprekken aan tafel verstommen.

Waarom ze het doet? Is het uit liefde? Is het uit dankbaarheid? Let op: De onbekende vrouw zalft niet Jezus' vóéten. Ze breekt de hals van het flesje met dure parfum en giet de olie uit ... over zijn hóófd!

Zelf zal ze er de betekenis niet van hebben begrepen, maar Matteüs die zijn evangelie schrijft voor Joodse lezers vestigt er speciaal de aandacht op. Die onbekende vrouw – wil hij zijn lezers duidelijk maken – zalft Jezus, de Mensenzoon, hier ... tot koning! Als een voorbereiding op wat komen gaat.

Jezus is immers op de Via Dolorosa, de weg naar Jeruzalem. Over twee dagen zal Hij worden uitgeleverd om gekruisigd te worden. Jezus, de Mensenzoon, de langverwachte Koning van de Joden. Voordat Hij gekroond, gekruisigd en begraven zal worden ... moet Hij eerst nog gezalfd worden. Die zalving is een teken dat God Hem daartoe heeft geroepen en Hem daarin zal bijstaan. Verrassend overigens dat God hierbij een vrouw inschakelt.

De leerlingen hebben alleen maar oog voor de verspilde waarde van het flesje met zalfolie. Maar Jezus wijst hen opnieuw terecht: *'Waarom vallen jullie deze vrouw lastig? Zij heeft iets goeds voor Mij gedaan. ... Door de olie uit te gieten, heeft ze mijn lichaam voorbereid op het graf.'*

Nog steeds begrijpen de leerlingen niet wat er de komende dagen in Jeruzalem gaat gebeuren. In ieder geval heeft God nu alles in gereedheid gebracht. Aan alle voorwaarden van de Schriften is voldaan. Jezus, de Mensenzoon, de gezalfde koning van de Joden, is er klaar voor. Het einde van de Via Dolorosa nadert.

En die onbekende vrouw in het huis van Simon in Betanië: *'Ik verzeker jullie: waar ook ter wereld het goede nieuws verkondigd zal worden, zal ter herinnering aan haar verteld worden wat zij heeft gedaan.'*

Schoorvoetend is zij allang uit het zicht van iedereen verdwenen. Zij heeft haar taak volbracht. Wanneer Jezus aan het kruis zijn leven geeft en met liefde in een graf wordt bijgezet ... hangt de geur van haar parfum nog om Hem heen.

En wij? Al wat wij doen uit liefde voor Jezus ... kan nooit een verspilling zijn. Het zal voor God eeuwig waarde hebben en blijven bestaan.

Dinsdag

De dienaar van de hogepriester

Schriftlezing: Matteüs 26:47-56

Aan de overkant van het Kidrondal, net buiten de muren van de oude stad Jeruzalem, ligt de Olijfberg.

Haar naam dankt zij aan de talloze olijfbomen die haar als een grote boomgaard bedekken. Een ideale plaats om de drukte van Jeruzalem te ontvluchten.

Dankbaar maakt rabbi Jezus meer dan eens van de gelegenheid gebruik om hier tot zijn Vader te bidden.

Opeens wordt het donker van de nacht wreed verstoord *door 'een grote, met zwaarden en knuppels bewapende bende, die door de hogepriesters en de oudsten van het volk is gestuurd.'*

Voorop gaat Judas, één van Jezus' leerlingen. Het afgesproken teken van zijn verraad is een kus: de Judaskus.

'*Vriend, ben je daarvoor gekomen?*' vraagt Jezus hem. Maar voordat Judas antwoord kan geven op zijn vraag ... wordt rabbi Jezus al hardhandig vastgegrepen en gevangen genomen.

Een van de leerlingen, Simon Petrus, wordt het te machtig. Hij kan zich niet langer bedwingen. In een impulsieve daad van verzet trekt hij een zwaard – waarschijnlijk een slachtmes – onder zijn kleding vandaan en met één houw haalt hij uit naar de dienaar van de hogepriester.

Malchus is zijn naam. Hij is geraakt. Bloed gutst van zijn hoofd. Het offermes heeft zijn rechteroor er vlijmscherp afgesneden.

Zijn hand grijpt naar zijn hoofd om het bloeden te stoppen. Het blijft stromen ... in zijn nek, over zijn schouders. Een black-out. En Malchus valt op de grond.

Dan is er een plotselinge warmte. De pijn is verdwenen. Malchus ziet weer flakkerende fakkels. Jezus is voor hem neergeknield. Zijn hand bedekt de wond. Malchus kijkt in de ogen van de man. Ogen vol vriendelijkheid en liefde. 'Je bent weer in orde', verzekert de man hem.

Een soldaat trekt Jezus overeind. Malchus voelt aan zijn hoofd. Zijn oor is er helemaal. Het bloeden is gestopt. Alleen zijn met bloed doordrenkte kleren geven aan dat er ooit een wond is geweest.

De menigte is vertrokken. Het licht van de fakkels is gedoofd. De stemmen zijn verstond. Malchus is alleen.

Wie is die Malchus eigenlijk? Matteüs noemt ons niet zijn naam. *'De dienaar van de hogepriester'* zo omschrijft hij hem alleen. Maar die omschrijving is veelzeggend: dé dienaar. Malchus is namelijk niet zomaar één van de vele dienaren, één van de vele slaven van de hogepriester. Hij is niets minder dan de persoonlijke vertegenwoordiger van de grootste vijand van rabbi Jezus in Jeruzalem: Kajafas. Malchus geniet het volste vertrouwen van zijn heer: de hogepriester. Daarom heeft Kajafas ... Malchus meegestuurd om die rabbi Jezus gevangen te nemen. Hij is – schrijft iemand – de oren en de ogen van de hogepriester. Malchus lijkt dan ook de leiding te hebben bij wat er gebeurt in de nacht van de gevangenneming op de Olijfberg.

Afgaande op zijn naam zal Malchus een Arabier zijn geweest. Een Nabateeësche Arabier. Nabateërs waren een volk dat leefde in de woestijn ten zuiden van Juda. Een handelsvolk dat de karavaanroutes in het zuiden van het Arabisch schiereiland beheerste. Hun hoofdstad was de prachtige rode stad Petra in het huidige Jordanië.

Wat zijn naam Malchus betreft: zijn naam is afgeleid van een Semitisch woord dat 'koning' betekent. Wellicht is Malchus – een koninklijke prins – ooit gevangen genomen door de Romeinen en voor grof geld op de slavenmarkt verkocht aan de hogepriester van Jeruzalem. Je zou hem wellicht kunnen vergelijken met of een Jozef in Egypte of een Daniël aan het hof in Babel. Met zijn kennis en inzicht heeft hij in de loop van de tijd het vertrouwen gewonnen van zijn meester.

Maar zou de ontmoeting met Jezus op de Via Dolorosa het leven van Malchus ook hebben veranderd? ... We kunnen er slechts naar raden.

In ieder geval laat Jezus óns zien ... hoe we vijanden moeten liefhebben en goed moeten doen aan hen die ons 'haten'. In de tuin van de olijven geeft Hij ons in Malchus daar een liefdevol voorbeeld van.

Woensdag

Dienstmeisjes van Kafajas

Schriftlezing: Matteüs 26:57-58 en 69-75

Het kan 's nachts behoorlijk koud zijn in Jeruzalem. Daarom zijn op de binnenplaats van het paleis van Kafajas al vroeg in de morgen de vuurkorven aangestoken. Zij geven niet alleen hun warmte af, maar hullen met hun flakkerende vlammen ook de binnenplaats in een bijzonder licht.

Zojuist is de bende die rabbi Jezus gevangen heeft genomen terug gekomen van de Olijfberg. Ze zijn er nog vol van: 'Malchus zijn oor eraf en door Jezus er weer 'aangeplakt'. Moet je horen!' De dienstmeisjes hebben eigenlijk geen tijd om te luisteren. Ze komen handen te kort om iedereen van eten en drinken te voorzien. Het is vannacht een drukte van jewelste in en rond het paleis van de hogepriester. En dat zo kort voor het Paasfeest.

In één van de zalen van het paleis is inmiddels het Sanhedrin bijeengekomen om Jezus te verhoren. Het kost de schriftgeleerden en oudsten van het Joodse volk weinig moeite om een vonnis te vellen: *'Hij heeft God gelasterd! ... Hij is schuldig en verdient de doodstraf.'*

Op de Via Dolorosa is Simon Petrus op een veilige afstand de bende onopvallend gevolgd. Hij heeft van de drukte en de duisternis van de nacht slim gebruik gemaakt. En dankzij de relaties van een andere leerling van Jezus ... is (een vermomde?) Petrus het paleis van de hogepriester binnengeslopen. Zo zien we hem vanavond zitten in het hol van de leeuw, tussen de knechten op de binnenplaats van het paleis van Kafajas. Je moet maar lef hebben.

Opeens is er een dienstmeisje. Ze heeft iets bekends in Petrus gezien. Ze loopt op hem toe en tot zijn schrik hoort Petrus haar zeggen: *'Jij hoorde ook bij die Jezus uit Galilea.'*

Dat is blijkbaar de naam waaronder rabbi Jezus in Jeruzalem bekend staat. Er klinkt ook iets verachtelijks in haar woorden door: *'Die Jezus uit Galilea.'* Kan er uit Galilea iets goeds komen? Petrus voelt zich pijnlijk verraden. Hoe moet je je nu uit zo'n

situatie redden? Het dienstmeisje blijft beschuldigend naar hem wijzen en alle ogen op de binnenplaats zijn op Petrus gericht. 'Dom wicht. Hou toch je mond!' – hoor je hem denken.

En met klem, zodat allen het kunnen horen ontkent Petrus zijn betrokkenheid bij die Jezus uit Galilea: *'Ik weet niet waar je het over hebt.'*

Het dienstmeisje dringt niet verder aan. Wat kan het haar ook schelen. Er is genoeg werk te doen vannacht.

De grond is Petrus inmiddels te heet onder zijn voeten geworden. Hij weet niet hoe snel hij het paleis van de hogepriester moet verlaten. Hier is hij niet veilig meer. Weg van hier!

Maar nog voordat hij het poortgebouw kan bereiken is er een tweede dienstmeisje. Ook zij heeft tussen al die mannen de leerling van Jezus herkend. Zij valt Petrus lastig en betreft de omstanders erbij: *'Die man hoorde bij Jezus van Nazaret!'* Heftiger dan de eerste keer ontkent Petrus ten stelligste dat hij Jezus zou kennen. Maar het dienstmeisje weet het zeker. Geen twijfel mogelijk.

Dienstmeisjes hebben een meer dan bijzondere opmerkingsgave. Dat hoort niet alleen bij hun vrouw-zijn. Dat hoort ook bij hun slaaf-zijn. Om te kunnen leven en te kunnen overleven moet je je ogen en je oren goed de kost geven. Zeker in het paleis van Kajafas, de hogepriester. Achter de schermen van Jeruzalem is hij immers de machtigste man. In zijn paleis gonst het van de geruchten en geheimen.

Ongetwijfeld hebben de beide dienstmeisjes niet alleen over *'Jezus van Nazaret'* gehoord. Misschien hebben ze ook wel naar zijn woorden geluisterd. Jezus had immers een grote aantrekkingskracht op vrouwen en slaven ... die van Hem grote dingen verwachtten: bevrijding, vrijheid!

In ieder geval zullen ze in Jeruzalem zeker een glimp hebben opgevangen van Jezus en zijn leerlingen. Zo groot was de stad nu ook niet in die tijd. En dan was er ook nog dat vreemde accent waardoor de mensen uit Galilea opvielen.

Op de Via Dolorosa heeft *'die Jezus uit Galilea'* hun hart niet kunnen raken. Dienstmeisjes blijven daarom slavinnen. Gebonden. Jezus had ook voor hen ... net als voor ons ... de Bevrijder kunnen zijn!

Donderdag

De vrouw van Pilatus

Schriftlezing: Matteüs 27:15-26

Een haan heeft gekraaid. De eerste lichtstralen kondigen een nieuwe dag aan. In en rond de burcht Antonia is het in de vroege ochtend al een drukte van belang.

Met een niet al te best humeur heeft Pilatus, de prefect, de hoogste vertegenwoordiger van het Romeinse recht en gezag, plaatsgenomen op zijn rechterstoel.

De hogepriesters en oudsten van het Joodse volk hebben vanuit het paleis van Kajafas een zekere rabbi Jezus voor hem gebracht. Ongetwijfeld zal Pilatus van Jezus hebben gehoord. Zijn spionnen houden hem voortdurend op de hoogte van de spanningen die in Jeruzalem zo rond het Paasfeest onder de verschillende bevolkingsgroepen heersen. Er dreigt een opstand! Een opstand tegen het Romeinse gezag. Zijn gezag.

In de goed bewaakte cellen van de burcht Antonia zitten inmiddels verschillende oproerkraaiers, verzetsmensen. Eén van hen – populair onder het Joodse volk – heet Barabbas.

En het houdt maar niet op. Nu weer die Jezus. Ze noemen Hem *'de koning van de Joden'*. Eigenlijk weet Pilatus geen raad met Jezus. Wat moet hij met de beschuldigingen die tegen Hem worden ingebracht? De kruisen op de Schedelplaats liggen al klaar. Het is straks pesachfeest. Laten ze maar kiezen: Barabbas of Jezus.

Terwijl hij op zijn rechterstoel zit om de keuze van het volk af te wachten is er opeens een boodschap van zijn vrouw.

Claudia Procula is haar naam. Kleindochter van keizer Augustus in Rome. Tegen de gewoonte van die tijd in heeft ze haar man Pontius Pilatus mogen vergezellen naar zijn diplomatieke post in Palestina. Zo heeft ze in het jaar 26 het verre en veilige Rome verwisseld voor het Caesarea aan de Middellandse Zee. Ver weg van het rijke en losbandige Romeinse leven in een gebied waar het gevaar voor het Romeinse bezettingsleger aan alle kanten loert.

Blijkbaar is het een goed huwelijk geweest. Heel anders dan zijn tijdgenoot Herodes. Kinderloos? – wie zal het zeggen.

Wat weten we verder over de vrouw van Pilatus?

In bronnen buiten de Bijbel wordt Claudia Procula een Joodse

proseliet genoemd. Iemand dus die belangstelling heeft voor het Joodse geloof. Dat blijkt ook uit haar woordkeus. Ze noemt Jezus in haar boodschap aan haar man: '*die Rechtvaardige*'. Daaruit blijkt haar respect voor Jezus. '*Die Rechtvaardige*': dat is iemand waar je op aan kunt. Een mens uit één stuk. Betrouwbaar, zonder bedrog. Een mens die leeft ... dicht bij God.

De vrouw van Pilatus springt voor die Rechtvaardige op de bres. Ze laat duidelijk in haar boodschap uitkomen dat zij in de onschuld van Jezus gelooft. Dat is haar vannacht ook duidelijk geworden in een droom, een visioen. Bij Matteüs is een droom ... een openbaring vanuit de hemel. In een droom wil God aan mensen iets duidelijk maken, hen ernstig waarschuwen. Wát Claudia Procula heeft gedroomd wordt niet verteld. Maar haar bijzondere 'ontmoeting' met Jezus op de Via Dolorosa ... heeft haar intens diep geraakt. Meer nog: '*Om Hem heb ik namelijk vannacht in een droom veel moeten doorstaan.*' Ze heeft om Jezus moeten lijden. Dat wil ze haar man laten weten. '*Laat je niet in met die Rechtvaardige.*' 'Hou je erbuiten. Maak je handen niet aan Hem vuil!'

Terwijl Pilatus de zitting een ogenblik schorst maken de leiders van het Joodse volk handig gebruik van dit moment om het toegestroomde volk op te juttten: 'Kies voor Barabbas!' Hoe is dit mogelijk. Pilatus was er van overtuigd dat het volk voor de vrijlating van Jezus zou kiezen. Wat is er gebeurd dat de stemming zo is omgeslagen? Heeft hij een verkeerde inschatting gemaakt?

In het vrouwenverblijf wacht de vrouw van Pilatus vol spanning op de afloop van het proces. In haar hart weet ze al hoe het zal gaan aflopen. Ze hoort buiten het geschreeuw, het gekrijs van de mensenmassa: '*Aan het kruis met Hem*'.

Om een opstand tijdens het Paasfeest in Jeruzalem te voorkomen geeft Pilatus het volk en haar leiders maar haar zin. Niets wil hij meer met die Jezus te maken hebben: '*Ik ben onschuldig aan de dood van deze man. Zie het zelf maar op te lossen.*'

Zo sterft straks - aan het einde van de Via Dolorosa - 'die Rechtvaardige' onschuldig. Zijn bloed wordt vergoten tot een verzoening van zonden. Onze zonden. Maar ook voor die van Claudia Procula. Zij krijgt uiteindelijk een ereplaats op de kalender van heiligen in de Grieks-Katholieke kerk.

Zaterdag

Bewakers van het graf

Schriftlezing: Matteüs 27:57-66

Stil is het. Doodstil. Op de Schedelplaats, de heuvel met drie kruisen. In de tuin met het graf van Josef uit Arimatea. In het paleis van Pontius Pilatus. Alles rond het proces van rabbi Jezus is tot stilstand gekomen. Het is doodstil op de Via Dolorosa. Stille zaterdag.

Stil is het niet in het paleis van hogepriester Kajafas. Want als we het al niet dachten: de geestelijke leiders van het Joodse volk zijn weer aan het vergaderen. Weliswaar zijn zij er in geslaagd die 'bedrieger' uit Nazaret monddood te maken door Hem aan een kruis te laten spijkeren. Maar met zo'n man weet je het maar nooit. Ze hebben Hem dan eindelijk tot zwijgen gebracht, maar ze horen Hem nóg zeggen dat Hij zou blijven spreken, ook na zijn dood. Stel je voor dat zijn leerlingen het lichaam zouden ontvreemden ... om vervolgens het volk te misleiden door te beweren dat Hij uit de doden is opgewekt!

Voor de leden van het Sanhedrin komt het gevaar niet uit het graf, maar van buitenaf!

Ze besluiten opnieuw naar Pilatus te gaan.

'Heer, het schoot ons te binnen dat die bedrieger, toen Hij nog leefde, gezegd heeft: "Na drie dagen zal Ik uit de dood opstaan." Geeft u alstublieft bevel om het graf tot de derde dag te bewaken, anders ...'

Pilatus heeft er meer dan genoeg van. Hij is niet van plan om nog verder met de Joden te onderhandelen. Om opnieuw van de leden van het Sanhedrin af te komen geeft hij korte drie bevelen: Ga! Regel! Verzegel!

Bovendien stelt hij de hogepriesters en de farizeeën een bewakingseenheid ter beschikking.

'Ze gingen erheen en beveiligden het graf door het te verzegelen en er bewakers voor te zetten.'

Je ziet ze in gedachten uitrukken, de Romeinse manschappen.

Zo'n tien tot dertig man onder leiding van hun centurio Petronius.

'Wat gaan jullie doen?' 'Wij gaan een dode bewaken!'

Zo marcheren zij door de straten van Jeruzalem. Van de burcht Antonia naar de tuin waar Jezus is begraven. Bevel is bevel.

Zij moeten er voor zorgen dat er niemand in en uit het graf van die 'bedrieger' kan komen.

Met een koord, wat zachte leem en het zegel van de Romeinse overheid wordt het graf veilig gesteld. Zo zorgen de leden van het Joodse Sanhedrin en de soldaten van het Romeinse bezettingsleger er samen voor... dat met geen mogelijkheid de woorden van Jezus: '*Na drie dagen zal Ik opstaan*' waarheid kunnen worden. Of Jozef uit Arimatea het goed vindt vragen ze niet.

En weer is het stil. Een steen voor het graf. Een zegel op de steen. Een wacht voor het zegel. Het is doodstil in de tuin.

Hoe zouden die bewakers van het graf zich hebben gevoeld? Zouden zij de angst, de haat van de Joodse leiders hebben opgemerkt?

Niets van dat alles. Romeinse soldaten hebben doorgaans geen gevoel. Zonder een spier te vertrekken hebben enkele van hen hun koningsspel met Jezus gespeeld. Zonder enige emotie is er onder het kruis gedobbeld om de kleren van hun slachtoffers. Even strikt en nauwkeurig als ze een kruisiging kunnen uitvoeren voeren ze ook nu slechts hun taak uit. Ze zijn soldaten die zich niet laten beetnemen door Joodse bedriegers of die hun Romeinse nek riskeren door te slapen op hun post. Romeinse soldaten kennen een vlekkeloze vervulling van hun plicht.

Zo bewaken ze in groepjes van vier – een wacht bestond gewoonlijk uit vier man - het graf van die 'bedrieger' uit Nazaret. In hun rechterhand de bekende Romeinse speer: meer dan 1 meter 80 lang. Een wapen om aan te vallen. Aan hun linkerarm een groot schild. Om zich tegen aanvallers te beschermen. Dan nog een zwaard rechts aan een riem die over de linkerschouder hangt en een dolk in hun gordel.

Wat de bewakers van het graf niet weten is dat God vanuit de hemel zijn engel intussen de opdracht geeft om naar de graftuin af te dalen. Morgen is het immers 'de derde dag'.

Eén engel! En de bewakers van het graf beven van angst en vallen als dood neer.

En wij? Niets en niemand kan Jezus in een graf houden. Alles wat tegen Hem ondernomen wordt is even zinloos als ... bewakers voor een verzegelde graf. De Via Dolorosa is voor Hem en ons geen doodlopende weg. Het is een weg ten Leven!